

foregik der en Revolution her i Regjeringen, idet den daværende Kronprinds, siden Kong Frederik den Sjette, overtog Ledelsen af Landets Anliggender, og affatte det da tilstedeværende Statsraad, og han var saa lykkelig strax at faae Mand ved sin Side i Regjeringen, som med ham fandt, at det var høi Tid, der blev gjort noget til Dphjælpsning af den fortrykte og underkuede Bondestand, som dengang var en Trællestand. Der nedfattes i dette Tiemed en Landbocommission, som havde at udarbejde Forslag til Love i denne Retning, og der udkom da i den følgende Marrække mange meget velgjørende og velsignelsesrige Lovbud, som alle sigtede til, at stille Bondestanden ligeoverfor Godseierklassen under Statens beskyttende Haand, under Statens sikrende Tilsyn. I Begyndelsen af dette Aarhundrede gik imidlertid disse Mand efterhaanden bort fra Kong Frederik den Sies Side; der indtraadte nogle Krigsaaar i Landet og der kom andre Mand til at staae i Spidsen for Regjeringen. Den hele Anskuelse af Bondestandens Forhold til Godseierklassen forandrede derved i Regjeringen, og man begyndte igjen saavidt muligt lidt efter lidt at komme tilbage fra de velgjørende Love, som vare udkomne. Man brugte forskjellige Veie for at komme bort fra disse Lovgivninger. Den ene Veie, man betraadte, var den, ved forskjellige kunstige Fortolkninger at bortforklare det Beskyttende, der laae i disse Love, og bringe andre Fortolkninger ind i Lovenes Ord, der borttog det Beskyttende, som var tilfattet at skulle ligge i dem; den anden Veie var den, igjennem nye Lovgivninger saameget som muligt at bringe dette lovbestemte Forhold fra at være et under Statens Beskyttelse bestaaende til at være et mere privat Contractforhold, man forlod Betragtningen af Fæstegodsset, som noget, der kun i høist indskrænket Grad var overladt til Godseiernes Dispositionsret, og gik over til at udvide denne Dispositionsret saameget, som man efter Omstændighederne troede at kunne, for tilnærmelsesviis engang

at kunne komme til det Standpunkt, da dette Fæstegods maatte blive for de vedkommende Giere betragtet som andet Gods, hvormed de kunne skaffe og valte efter Behag (Hord). Den tredje Veie, man gik for at komme bort fra de ommeldte Love, det var ved ligefrem at tilfdesætte disse velgjørende Bestemmelser, ved at lade som de aldeles ikke bestode; man overtraadte disse Bestemmelser uden Skye, saa at sige, paa ethvert Gods i Landet; Regjeringen overtraadte dem paa Statens offentlige Gods og de høieste Regjeringsmænd overtraadte dem paa samtlige deres egne Godser og de Godser, som vare betroede til deres Bestyrelse, og naturligtviis fulgte den hele øvrige Godseierklasse efterhaanden i deres Fodspor, saa at det tilfidsst var kommet dertil, at man ikke kunde finde et Gods i Landet, hvor samtlige disse Landbolove vare blevne overholdte. Da begyndte endelig Bondestanden at faae Dinene op for hvad det var, man sigtede til. Andre Mand traadte til og man begyndte ad Petitionerens Veie, især efterat Stænderinstitutionen var indført, at paatale disse Overtrædelser, disse Misbrug og forlange, at Lovene i deres rette Forstand overholdtes. Det frugtede imidlertid ikke, man vedblev at gaae frem i den paabegyndte Retning. Endelig fremkom der i Stænderne et Forslag til Nedfattelsen af en Undersøgelses-Commission med Hensyn til Landets Godser for at tilveiebringe det Manglende. — Regjeringen sagde nemlig, at den manglede Dplysninger om, at Lovene saaledes overtraadtes, for at tilveiebringe disse manglende Dplysninger og derpaa stotte Forslag til en ny Landboreform. Dette Forlangende satte man sig paa det Bestemteste imod; ikke alene samtlige Godseiere, som havde Sæde i Stænderne, men selve Regjeringens Organ i Stænderne satte sig paa det Bestemteste mod Nedfattelsen af en saadan Commission, idet han gjentagende vedblev at paastaae, at der ikke var Noget at undersøge, da alle disse Forhold vare lyse og klare ved sig selv.